

POHÁDKA O KOHOUTU FERDINANDOVÍ

...„Kykyrykýýý“, ozvalo se současně s dopadem prvního ranního paprsku ještě ospalého sluníčka. Začal nový den a kohout Ferdinand měl tu čest všechny přivítat do krásného rána. Co čest, byla to jeho kohoutí povinnost! Ferdinand byl přesný jako hodinky a díky němu život na farmě byl takový, jak se na farmu sluší a patří. Slepíčky nesly chutná vajíčka a kravička dávala tučné mléko. Pes Azor řádně hlídal u boudy a ani sebemenší myška by neunikla před ostrými zraky kocoura Rezka. Tak to šlo den co den. Jakmile kohout zakokrhál, sličná hospodyňka Hanička vyskočila z postele. Oblékla si modré šaty s černými puntíky a své dlouhé lokny svázala do copu, aby ji v práci nepřekážely. Pak už jen opláchla svá růžolíčí líčka a s úsměvem ve tváři se pustila do práce. Ani ten nejdražší budík by vás děti neprobudil lépe, jak kohout Ferdinand.

Jednoho rána, kdy Ferdinand znovu probouzel farmu svým „KYKYRYKÝÝ“, vůbec netušil, co se na farmě v příštích dnech bude dít. Toho dne bylo obrovské vedro, a proto nikoho nepřekvapilo, že se k večeru přihnala děsivá bouře. Hanička měla velké obavy, jelikož to téměř vypadalo, že bouře odnese i starou stodolu, která již poněkud chátrala. Tak, jak se bouře přihnala, stejně rychle také zmizela a naštěstí po sebe zanechala jen několik pocuchaných rybízových keřů a převrácenou lavičku. Jakmile Hanička otevřela dveře, aby se šla podívat, co bouře způsobila, na prahu našla zcela zmáčenou kočku. „Óóó, chudinko maličká“, vykřikla. Vzala ji do náruče a nesla ji dovnitř. „Co se ti stalo maličká?“, ptala se. „Neboj se, hned tě osuším a skočím ti pro trochu mlíčka“, utěšovala ji. A tak se tato zatoulaná kočka stala novým miláčkem farmy. Každé zvířátko s ní chtělo kamarádit. A kočka vyprávěla a vyprávěla. Řekla, že je hodně daleko a že ji přinesla bouře. Jen kohout Ferdinand ji moc nevěřil. A tak šel život na farmě dál, jen byl o trochu lenivější. Kocour Rezek přestal chytat myši, jelikož mu zatoulaná kočka pověděla, že tam odkud přichází, se myši již dávno nechytají, a že kočky tam mají tolik mlíčka, kolik chtějí. Každý den, přicházela s novými věcmi. Pejsku Azorovi řekla, že tam u nich psi již dávno nehlídají u boudy a už vůbec nesedí u stáda ovcí. Kolikrát pak Hanička musela běhat a shánět své ovečky široko daleko. Ale zvířátkům se tyhle novoty líbily a zatoulaná kočka to moc dobře věděla. Jen kohout Ferdinand ji nevěřil ani mňouknutí a to se zatoulané kočce nelíbilo. „Kykyrykýýý“, ozvalo se dalšího rána na farmě. „Óóó, zase ten bláznivý kohout“, zanaříkala zatoulaná kočka tak hlasitě, že ji všichni na farmě slyšeli. „Z toho jeho „kykyrykání“ mě rozbolela hlava“, stěžovala si. „Tam u nás si zvířátka vstávají, kdy se jim zachce, tady to máte opravdu hloupé!“ Samozřejmě to kohouta mrzelo, ale řekl si, že to nebude brát příliš vážně. Jenže to vážné bylo, zvířátka se jakoby proměnila, všechna se řídila podle zatoulané kočky. Jakmile kohout Ferdinand zakokrhál, oplatili mu to jen urážkami a hlasitým spíláním. „Nech nás spát, ty bláznivý kohoute“, ozvalo se z kurníku. Jenže kohout se nedal. „Kykyrykýý“, zkoušel znovu probudit lenivá zvířátka. „Mňau, tak ty jsi neslyšel“, ozvala se zatoulaná kočka. „My chceme spát a ty zmiz, mňau“, dopověděla a škaredě se ušklíbla.

A tak se kohout Ferdinand urazil a rozhodl se, že z farmy odejde. „Přece nebudu budit zvířátka, která o to nestojí, najdu si jinou farmu, kde mé kokrhání jistě ocení!“, naříkal, když se vzdaloval od svého milovaného domova. Dalšího rána bylo sluníčko už vysoko na obloze, když Hanička úlekem vyskočila z postele. „Jejdamánku, kolik je hodin, že slunce již praží do oken?“ Hanička málem omdlela, když zjistila, že je již právě poledne a ona se ještě válí v posteli. Kravička již byla neklidná, protože potřebovala podojit a slepičky hladové, jelikož jim nikdo zrní nenasypal. Celé odpoledne pak Hanka hledala kohouta, ale marně. Jen zatoulaná kočka toho dne prohlásila: „vidíte, jaký je tu klid, bez toho kohouta?“

Od této chvíle to šlo s farmou od desíti k pěti. Zvířátka si to vyspávala a Hanička s nimi. Nikdo se bez kohouta neprobudil dřív jak v poledne. Hanička tak nestačila zanést čerstvá vejce na trh, neupekla ani buchty a také čerstvě nadojené mléko na trhu chybělo. Penízky z kasičky rychle ubývaly. Ani budík, který děvče z posledních úspor pořídilo, hospodyňku neprobudil. A když už třetí den Azorova miska zela prázdnotou, zvířátka vytušila, že je něco v nepořádku. „Ko-ko-ko dák“, kdyby tady byl Ferdinand, ko-ko-ko dák, vše by bylo v pořádku, ko-ko- dák“, naříkaly slepice na dvorku. „Mňau, od toho věčného polehávání jsem celý bolavý, mňau“, naříkal kocour Rezek. „Udělalí jsme něco

hrozného, HAFF!“, zaštěkal pejsek. „Vyhnali jsme kohouta Ferdinanda, moc škaredě jsme se k němu zachovali a tak nás opustil, je to naše vina, HAF!“. „BÉÉÉ, to ta zatoulaná kočka nás navedla, BÉÉÉ, a kde vůbec je?“, ptaly se ovce jednohlasně a kroutili hlavou ze strany na stranu ve snaze zahlédnout zatoulanou kočku. Zatoulaná kočka však byla tatam. Jak záhadně se objevila, tak záhadně i zmizela. Zvířátka se pak rychle rozběhly do všech stran, hledat kohouta Ferdinanda. S malou ptačí pomocí ho našli spát v nedalekém lesíku. Moc se mu všichni omluvili a požádali ho, aby se k nim na farmu vrátil. ...„Kykyrykýý“, ozvalo se na farmě znova. Hanička zapletla svůj cop a s bandaskou na mléko vyběhla k chlívků. Všechno se vrátilo do starých kolejí.

POLOŽTE DĚTEM OTÁZKY K POHÁDCE A SPOLEČNĚ NA NĚ ODPOVĚZTE

1. Jaká zvířátka byla na farmě? (kohout, slepičky, kravička, pes, kocour, zatoulaná kočka)
2. Jak se jmenoval pes? (Azor)
3. Jak se jmenoval kocour? (Rezek)
4. Jak se jmenovala hospodyňka? (Hanička)
5. Jak se jmenoval kohout? (Ferdinand)
6. Co našla Hanička po bouři? (kočičku)
7. Koho vyhnala zvířátka? A proč? (kohouta, protože je budil)
8. Koho zvířátka hledali? (kohouta)
9. Co řekli kohoutovi, když ho našli? (omluvili se mu)

A co zatoulaná kočka? Kde je jí konec? Možná se přiloudala k jiné farmě a opět dělá neplechu. Ale mohlo se také stát, že zatoulanou kočku zamrzelo to, jak zvířátka rozhádala a už seká jen samou dobrotu. Co myslíte?

